

เทศน์เช้า วันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะนะ ตั้งใจฟังธรรม แล้วมีโอกาสฟังได้มากน้อยแค่ไหน ถ้ามีโอกาสมาก
น้อย ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสุดยอด สุดยอด

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ หลวงตาท่านสอนไว้ ท่านบอก เปรียบ
เหมือนห้างสรรพสินค้า เวลาเราไปเข้าห้างใหญ่ๆ เรามีสินค้ามากมายมหาศาลเลย แล้วแต่ว่า
เรามีความสามารถ เรามีเงินทองจะสามารถซื้อได้มากขนาดไหน แล้วเรามีสติปัญญา
มากน้อยแค่ไหน

เพราะเราไม่ซื้อไปสะสมไว้ในบ้าน ซื้อไปไม่ได้ใช้ ห้างสรรพสินค้าเขาเอาไว้ขายเต็มห้าง
เลย เราซื้อไว้ๆ แล้วก็ไปสะสมไว้ในห้องแล้วไม่ได้แตะเลย เราไม่ใช่ห้างสรรพสินค้า เราจะมี
สติปัญญา
มากน้อยแค่ไหนที่เราจะยับยั้งหัวใจของเรา ซื้อเท่าที่จำเป็น ถ้ามันมีความจำเป็น เห็น
ใหม่

นี่ก็เหมือนกัน ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ฟังธรรมๆ ฟังธรรมเพื่อหัวใจ
เราฉลาดขึ้นมา ถ้าฉลาดขึ้นมา ไปวัดไปวา ถ้าเป็นฆราวาสถือศีล ๕ ศีล ๕ ปาณาติปาตา ไม่
รังแกใคร ไม่เบียดเบียนใคร ไม่ฆ่าสัตว์ๆ ใจ ไม่ฆ่าสัตว์ก็ไม่รังแกสัตว์ ไม่เบียดเบียนสัตว์ เราไม่
หยิบต้องสมบัติทรัพย์ของใคร เราไม่ผิดคู่ครองของใคร เราไม่มูสา เราไม่เสพสุราเมรัย สิ่งนี้เป็น
สังฆธรรม

ถ้าเป็นสังฆธรรมนะ ครอบครัวนั้นจะมีความร่มเย็นเป็นสุข ถ้ามีความร่มเย็นเป็นสุข
ครอบครัวพ่อแม่เหล่าเมธา ลูกเต้าในบ้านมีแต่ความดีอรุณไปทั้งสิ้น

โกหกมดเท็จขึ้นมาไว้วางใจกันไม่ได้ ถ้าไว้วางใจกันไม่ได้ ในเมื่อไว้วางใจกันไม่ได้ ลูกมัน
ก็ไม่เชื่อพ่อแม่มัน พ่อแม่มันก็ไม่เชื่อลูกมัน ในบ้านของเราถ้ามันไม่มีสิ่งใดที่คุยกันแล้วเข้าใจกัน

เออ! นี่มันยิ่งกว่ากะล่อน มันกะล่อนปลิ้นปล้อนไปทั้งนั้นนะ ถ้ามันกะล่อนปลิ้นปล้อน เพราะอะไร เพราะมันจริงหรือ มันเป็นจริงมาจากไหน

นี่ไง แต่ในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีอยู่ข้อหนึ่ง ข้อที่ว่านะ เวลาหลง ใจ เวลาเข้าใจว่า เข้าใจผิด ถ้ามันไม่เข้าใจว่า เข้าใจผิดนะ เวลาประพฤติปฏิบัติไป เราจะไป ชำระล้างกิเลสในใจของเรา

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาปราบพญามารๆ เวลาพญามารโจมตีทำลาย ขนาดไหน เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “เราได้ทำบุญกุศลไว้มหาศาล เราได้ทำบุญ กุศลของเราไว้มากมาย สิ่งที่จะเป็นพยานคือแม่พระธรณี ถ้าแม่พระธรณี สิ่งที่เราได้บริจาคทาน ไว้ แม่พระธรณีนี้นี้เป็นพยาน”

แม่พระธรณีมาบีบมวยผม สิ่งขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระโพธิสัตว์ ได้ อธิษฐานไว้ ได้กรวดน้ำไว้ ท่วมพญามารตายหมดๆ เลย ลอยกันไปเป็นแพเลย นั่นเป็นพยานๆ

แต่เวลาครอบครัวของมารมันทำลายในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มัน ปลิ้นมันปล้อนมันกะล่อน มันพยายามชักนำให้เสียหายไป แล้วจะเอาสติปัญญาที่ยังอย่างไร ถ้ามีความเห็นอย่างไร ถ้ามีความเห็น

ถ้าครูบาอาจารย์ของเรา เวลาบอกว่า ถ้าไม่เห็นกิเลส แก้กิเลสไม่ได้

“กิเลสเป็นนามธรรม จะเห็นมันได้อย่างไร”

ไม่เคยรู้ไม่เคยเห็นนะ เห็นแต่ตัวอักษรไง เห็นแต่ทฤษฎีแล้วก็ไปปดหมดเท็จไม้กันไป ถ้าไม้ กันไปนะ เวลา ๙ ประโยคนะ เป็นศาสตราจารย์ เป็นดอกเตอร์ต่างๆ เขาเลิกไปแล้วเขาเป็นอาชีพ ของเขา เขาสอนอยู่มหาจุฬายฯ มหามกุฏฯ เยอะแยะเลย เขาสอนดีกว่าเอ็งอีก เขาทำ วิทยานิพนธ์ด้วย เขาเป็นดอกเตอร์ เป็นศาสตราจารย์ เขาอธิบายได้ทั้งนั้นนะ แล้วเวลาอธิบาย แล้ว เขาอธิบายของเขาได้เหมือนกัน แต่ที่อธิบายเหมือนกัน อธิบาย เห็นใหม่

นี่ไง สิ่งนี้เป็นความจริงมาจากไหน

ก็เป็นความเชื่อของเขานะ เขาเชื่อว่า เขาเชื่อของเขาเป็นอย่างนั้น

แต่ถ้ามันมีสติสัมปชัญญะนะ ถ้ามีสติสัมปชัญญะ ครูบาอาจารย์ทุกคนที่ประพฤติปฏิบัติมามันมี เวลาไม่รู้ไม่เห็นมันก็เชื่อทฤษฎีนั้นนะ นี่ไง “ธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะเป็นศาสดาของเธอๆ”

เราศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราศึกษามาทรงจำธรรมวินัยๆ พอทรงจำธรรมวินัยแล้วเป็นคนดีใหม่ ถ้าทรงจำธรรมวินัยได้แล้วเป็นคนดีหมดนะ ๙ ประโยค ๑๐ ประโยคไม่สึกหรอก สึกไปได้อย่างไร เพราะว่าจิตใจของเขาเป็นคุณธรรม

๙ ประโยค ๑๐ ประโยคสึกไปเยอะแยะ ก็ทรงจำธรรมวินัยไว้แต่หัวใจมันไม่เป็นอย่างนั้นนะ หัวใจมันทุกขนะ เห็นเขาเป็นก็อยากเป็นกับเขา แล้วอยากเป็นกับเขา พออยากเป็นกับเขา นี่ห่างสรรพสินค้า สินค้ามากมายมหาศาล

นี่ก็เหมือนกัน แค่อึดแค่ความปกติของใจมันยังทำไม่ได้ ถ้าสมาธิ สมาธิมันก็ไม่เป็น แล้วเกิดปัญญาขึ้นมา ปัญญา เวลาห้ามสรรพสินค้าก็ไปซื้อมาทั้งห้างเลย ไปเก็บไว้ในบ้าน ตู้เสื้อผ้า ทั้งห้องไม่เคยใช้สักทีเลย แต่ไปห้างที่ไรอยากซื้อทุกที มันไม่ทันตัวมันเอง

นี่ก็เหมือนกัน รู้หมด รู้ทั่ว เข้าใจทั้งนั้น รู้ไปหมด แต่ไม่ทันหัวใจของตนสักที ไม่รู้จักใจของตนสักที

“กิเลสเป็นนามธรรม จะไปรู้ไปเห็นมันได้อย่างไร” นี่ภาวนาไม่เป็น แล้วไม่มีหลักการในการภาวนา

ถ้ามีหลักการในการภาวนา เวลาครูบาอาจารย์ของเราท่านจิตสงบแล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนา เวลาไปรู้ไปเห็นเข้า ถ้าเห็นกิเลสๆ ถ้าไม่เห็นกิเลสจะไปแก้กิเลสอย่างไร

การขุดคุ้ยหากิเลสนี้เป็นเรื่องหนึ่งนะ นี่เวลาจิตสงบแล้วก็สงบตายอยู่นั่นนะ เป็นสมาธิก็สมาธิตายอยู่นั่นนะ หัวตออยู่นั่นนะ มันเป็นมิจฉา ถ้าเป็นสัมมา สัมมาก็คือสติสัมปชัญญะ สมบูรณ์

คนที่มีเงินเป็นทองเป็นหมื่นล้านพันล้าน เวลาเขามีเงินมีทอง เขามีสติปัญญาของเขา เขาเอาไปบริหารจัดการขึ้นไป เงินทองมันงอกเงยขึ้นมามากมหาศาล คนเราไม่รู้จักเงินจักทอง หาเงินหาทองมาแล้วก็สะสมไว้ให้มันเสื่อมค่า เวลาไปฝังดินไว้ๆ ฝังดินไว้จนมันลึ้ม ลึ้มไปแล้ว ตาย

ไปแล้วกลายเป็นโตเทยพยากรณ์ฯ ตายไปแล้วจะมาเกิดเป็นหมามาเอาเงินของตนนั้นนะ นี่ เวลาฝังไว้จนมันลืม

นี่ไง ถ้าความสงบ สงบอย่างไร ทำความสงบของใจ มันจะมีสัมมาสมาธิ มิจฉาสมาธินะ แล้วสมาธิ สมาธิหัวตอนะ สมาธิ สมาธิถูกต้องหรือสมาธิไม่ถูกต้อง

สมาธิมันเป็นสมาธิ นี่ไง ว่าสมาธิเป็นสากล ใครๆ ก็ทำสมาธิได้ ใครๆ ก็ทำสมาธิได้ เพราะอะไร

ใครก็ทำสมาธิได้เพราะจิตของเรามันพุ่งช่าน จิตของเรามันโดนกิเลสบีบบี้สไฟทุกข์ยาก มาก ไปวัดไปวาไปเพื่อความสงบของใจ ถ้าใจสงบ สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี

โดยลัทธิศาสนาใดก็แล้วแต่เขาก็สอนทำสมาธิทำให้มันสงบ แล้วไม่ต้องมีลัทธิศาสนาใด สอนเลย โดยธรรมชาติของมันเกิดแล้วดับ พุ่งช่านมากน้อยแค่นั้นแล้ว ถึงที่สุดแล้วมันต้องจาง ไป เพียงแต่มันจางไปแล้วมันไม่หลงสู่สมาธิ มันไม่เบาบางเท่านั้นนะ

คนเวลาจะทุกข์จะยากจะฆ่าตัวตายจะทำร้ายตัวเอง เวลาบ๊วยยังเขาไว้ เวลาสักพักเขาก็ คิดได้นะ “เออ! ถ้าฆ่าตัวตายไปแล้วก็น่าเสียดายนะ” ถ้ามันคิดได้

โดยธรรมชาติของมัน ถ้าธรรมชาติของมัน มันก็เกิดดับ มันตั้งเครียดขนาดไหน ถ้ามี สติสัมปชัญญะคุ้มครองไปมันก็จะเบาบางเป็นเรื่องธรรมดา แต่มันโดนกิเลสมันบีบบี้สไฟไป มัน ทุกข์มันยากเพราะกิเลสมันบีบบี้สไฟ แล้วกิเลสมันเป็นใครล่ะ

เราเกิดมาเป็นแรนะ เราเกิดมาเป็นนาย ก. นาย ก. ขึ้นมาแล้ว นาย ก. ก็รักตัวของนาย ก. เอง นาย ก. ก็แสวงหาทรัพย์สมบัติเป็นของนาย ก. นาย ก. ก็ทำหน้าที่ที่ทำงานเพื่อประโยชน์ กับนาย ก. แล้วเวลากิเลสมันบีบบี้สไฟขึ้นมา นาย ก. ทำไม่ไม่แก้ไขล่ะ

นาย ก. หาทุกอย่างมาเป็นของตน นาย ก. พยายามทำคุณงามความดีทั้งนั้น แต่เวลา กิเลสมันเกิดในใจของนาย ก. นาย ก. ต่อด้านกิเลสของตนไม่ได้ นาย ก. พยายามฝืนกิเลสของตนไม่เป็น ทำอะไรขึ้นมาไม่ได้ นี่ไง ไหนว่ารักตนไง ไหนว่าตัวเองยิ่งใหญ่

นี่ไง ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะมีคุณค่าอย่างนี้ ที่เราไปวัดไปวาขึ้นมา ไปวัดไปวาเพื่อประโยชน์กับเราๆ นะ เราเป็นคฤหัสถ์ คีล ๕ คีล ๘ คีล ๑๐ คีล ๒๒๗ ของภิกษุ ของนักบวช ของนักปฏิบัติ

แล้วเวลาทางโลกเวลาแค่มุสา คนที่โกหก คนที่พูดอย่างทำอย่าง คนหน้าไหว้หลังหลอกต่างๆ มันไม่มีเครดิตหรอก แล้วมันไม่น่าเชื่อถือ ถ้าคนมีสัตย์ ถ้าคนมีสัตย์นะ เวลาจะประพฤติปฏิบัติ อย่างเช่นหลงตา

เวลาหลงตา เราศึกษาประวัติของท่านนะ ท่านพูดเอง ใ้ นั่งตลอดรุ่งๆ ไม่ได้ตั้งใจหรอกที่แรกก็นั่งภาวนานี้แหละ แต่พอภาวนาไปแล้วมันหลุกหลิกใจ เวลาปกติเก่งนัก ถ้าภาวนาไปหลุกหลิก อย่างนี้ตลอดรุ่ง ใส่กับมันเลย

อดอาหารก็เหมือนกัน อดอาหารมันเกิดจากประสบการณ์ ประสบการณ์คนมันจริตนิสัยใจ ท่านบอกว่าท่านบวชใหม่ๆ บวชเรียนมา ๗ ปี เวลาออกประพฤติปฏิบัติ อยู่ที่อำเภอจักราช ออกปฏิบัติปีแรกเลย มันเป็นพระหนุ่มพระน้อยใจ ฉันทเสร็จแล้วมันก็ยังอยากอยู่นั้นนะ ล้างบาตรเสร็จแล้วอยากฉันทอีกแล้ว ถ้าอย่างนี้อุด สู้กับกิเลสใจ ซึ่งๆ หน้า สู้กันซึ่งๆ หน้า สู้กันซึ่งๆ หน้า เพราะอะไร

เพราะคนที่มีสติสัมปชัญญะที่จะเอาชนะตนเองได้ เวลาตนเองอยากอะไร ต้องการสิ่งใด จะฝืนมัน จะตรงข้ามกับมัน จะทำสิ่งใดที่เอาชนะมัน เอาชนะมันด้วยสติ ด้วยสมาธิ ด้วยปัญญาของมัน

คนที่มีอำนาจวาสนา เวลาไม่ได้ทำขึ้นมาด้วยจินตนาการ ซึ่งๆ หน้าเลย แล้วเอากับมันจริงๆ เลยจริงๆ แล้วมันได้ผลใจ

เวลาฉันอาหารแล้ว คนที่ประพฤติปฏิบัติจะรู้ มันสัปหงกโง่งวงนะ มันหนองหนักไปหมดนะ เวลาอดอาหารไปบ่อยๆ เราอดอาหารโดยมีสติสัมปชัญญะนะ เราอดอาหารเพื่อประพฤติปฏิบัติ เราไม่ได้อดอาหารอวดใคร เราไม่ได้อดอาหารเอาสถิติ เอาวันเวลาไปไม้ใคร แต่เราต้องการประสบการณ์ ต้องการหัวใจ

หัวใจที่มันทุกข์มันยาก ที่มันเครียด ที่มันตึงเครียด ที่มันบีบคั้นเรานี่ ทำไมเราชนะมันไม่ได้ นาย ก. ทำทุกอย่างสำเร็จทุกอย่าง อย่างเลย แต่แพ้หัวใจของตนนะ

ทำไมหัวใจของเราแท้ๆ เราต้องการความดีแท้ๆ เราต้องการมรรคต้องการผลแท้ๆ เราทำของเราแท้ๆ ทำไมมันไม่ได้ผล ทำไมมันไม่ได้ผล

เวลาอดอาหารไปแล้ว อดอาหารไปใหม่ๆ มันไม่เป็นนะ อดอาหารมันก็วิตกกังวลไปนั้นนะ โดยวิทยาศาสตร์ สิ่งมีชีวิตต้องการอาหาร คนเราต้องการอาหาร อาหารเป็นโทษได้อย่างไร อาหารถ้ารู้จักกินรู้จักใช้มันเป็นประโยชน์ทั้งนั้นนะ แล้วเราอยู่ดีๆ เราจะอดไปมันไม่เป็น อึดทึกลมทานุโยคหรือ เพราะเราเห็นผิดแล้วใช้ใหม่ เพราะเราเห็นผิดแล้ว เรามีความเห็นผิดแล้ว

นี่เง เวลาบอกว่า “เมื่อคืนเทวดามาโปรยดอกไม้สวรรค์ใส่ตัวเรา”

นี่เง เวลามันกะล่อนมันไม่พุดนะ เวลามันจะอดอาหารมันบอกว่าเดี๋ยวจะไม่ตายหรือ เวลาสิ่งใดที่มันจะกะล่อนปลิ้นปล้อนมันส่งเสริม เวลาอะไรที่จะไปตัดแข้งตัดขามันนะ โอ้ย! มันหาเหตุหาผลมาหักล้างหมดเลย นู่นก็ไม่ได้ นี่ก็ไม่ได้นะ แล้วเวลาอดใหม่ๆ มันจะมีความวิตกกังวล มันจะตื่นเต้น ว่าอย่างนั้นเถอะ

แต่ถ้าใครมีสติสัมปชัญญะควบคุมดูแลรักษาให้เป็นความปกติ มันก็เป็นปกติของมันมากขึ้นดีขึ้น อดไปบ่อยๆ ครั้งนะ ร่างกายเวลาอดอาหารจนเป็นพื้นฐาน มันจะเหมือนกับคนป่วย คนเราเวลาไม่เจ็บไข้ได้ป่วยเราสดชื่น

เวลาเราป่วยแล้วหายจากป่วย ร่างกายมันจะเบา เวลาคนที่ป่วย คนป่วยที่หายป่วย ร่างกายเขาต้องมาพึ่พฟูๆ อดอาหารไปนะ ร่างกายมันจะดึงสารอาหารไขมันที่สะสมไว้ออกมาใช้ ดึงออกมาๆ ดึงออกมาจนเบามาก ร่างกายนี้จะเบามาก ถ้าคนสังเกตตน

นักปฏิบัติต้องมีสติ แล้วสังเกตพฤติกรรม สังเกตความเป็นไปของร่างกายของเราและหัวใจของเราที่มันดีขึ้นหรือมันเลวลง ถ้ามันดีขึ้น มันดีขึ้นเพราะเหตุใด ถ้ามันเลวลง เลวลงเพราะเราขาดสิ่งใด

นี่นักปฏิบัติ คนที่เขาปฏิบัติเขามีสติปัญญาอย่างนั้น เวลาเขาทำขึ้นมาแล้วมันจะเป็นความจริงขึ้นมา เวลาความจริง คือ สมาธิ ปัญญา มันไม่กะล่อนแล้ว เพราะอะไร เพราะ ใ้อโย! รักษาหัวใจเกือบตาย

ถ้ากะล่อนปลิ้นปล้อนนะ กิเลสมันจะเอาความกะล่อนปลิ้นปล้อนมาพาดพันกับเราอีกทีหนึ่ง เราทำอะไรผิดไปก็แล้วแต่ เราได้โกหกมดเท็จ ได้ทำสิ่งใดแล้ว เวลาไปนั่งภาวนา ใ้อการโกหกมดเท็จมันจะขึ้นมา “แหม! ศีลบริสุทธิจ้งนะ เมื่อกี้ยังเพิ่งกะล่อนเขามาเลย ตอนนี้จะมานั่งสมาธิ” เวลาถ้ามันกะล่อนนะ มันนั่งสงบไม่ได้หรอก ข้างในมันร้อน

คนเรานะ ถ้ามันแปดเปื้อนจากภายใน ภายในมันจะฟุ้ง มันจะเร่าร้อน แต่ถ้าภายในมันสะอาดบริสุทธิ์นะ โลกนี้จะพินาศ โลกนี้มันจะย่อยสลาย ให้มันเป็นไป เวลาอะไรเกิดขึ้น เวลามันอดอาหารมันจะเป็นจะตาย อะไรจะตายก่อน ขอดู หัวใจตายก่อน สมองตายก่อน ลมหายใจตายก่อน อะไรมันจะตายก่อน จะขอดูมัน

เวลาจะขอดูมันไม่ตายหรอก เพราะอะไร เพราะคำว่า “จะขอดูมัน” คือสติสมบูรณ์ จิตใจนี้มันสมบูรณ์มาก แต่กิเลสมันแหย่ กิเลสมันหลอก

แต่ถ้าเผลอนะ ตายเลย กำลังจะกินอาหารอย่างเต็มปากเลย กำลังเคี้ยว รสชาติดีดีมากเลย ช็อกตายทันทีเลย เพราะมันส่งออก แต่ถ้ามันอะไรจะตายก่อน อะไรจะตายก่อน นั่นนะสติสมบูรณ์มาก

แต่ด้วยความวิตกกังวลมันคิดของมันไป แต่ความคิดอันนั้นเป็นปัญญา ใ้อเรื่องจะเป็นจะตาย เป็นไปไม่ได้

เวลาพุทโธๆ ในป่า เวลาเสื่อมันมา กลัวเสื่อๆ กลัวเสื่อจนกลับเข้ามาในใจมันเอง มันเป็นตัวมันเอง เสื่อทำอะไรไม่ได้ แต่มันกลัว กลัวเป็นอาการ เวลามันเข้ามาแล้วไง ถ้าเป็นความจริงๆ นะ นี่พูดถึงเวลานักปฏิบัติ พูดถึงประสบการณ์ของครูบาอาจารย์ของเรา

เวลาครูบาอาจารย์ท่านประพฤติปฏิบัติมา ถ้าไม่เห็นกิเลส แก้กิเลสไม่ได้ แล้ววิธีการเห็นกิเลสเห็นอย่างไร กิเลสเป็นไส้เดือนไชใหม่ หรือเป็นพยาธิ ตัวตืดหรือตัวแบน กิเลสตัวมันเป็นอย่างไร ไม่รู้จักหรอก แล้วพูดไม่เป็น

เพราะกรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดาของเรา แต่ความจริงๆ มันอยู่จากใจผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ พอมันเห็นกิเลสขึ้นมามันพิจารณาของมันไปนะ โอ้โฮ! ขนพองสยของเกล้า

ความเป็นไป เวลามรรคมันเดินนะ เวลาธรรมจักรมันเคลื่อนไป โอ้โฮ! ความมหัศจรรย์ของจิต

ที่ว่า วันนี้พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เวลาเรากราบธรรม ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐมาก เราเป็นฆราวาสใช่ไหม ขอให้ศีล ๕ ถ้ามีศีล ๕ ขึ้นมาแล้ว ถ้ามันทำได้มากน้อยแค่ไหนมันก็เป็นสมบัติของเรา สมบัติของเรา พฤติกรรมของเรา จิตใจของเรา

เวลานักบวช นักปฏิบัติ ถ้าจะมีศีลมีธรรมขึ้นมาะ มันก็ไม่กะลอน มันไม่ปลิ้นปล้อน มันกะลอนมันปลิ้นปล้อน มันกะลอนปลิ้นปล้อนที่ตรงไหน มันกะลอนปลิ้นปล้อน มันพูดขาวเป็นดำ ดำเป็นขาวโดยที่มันไม่รู้ตัว

แต่คนที่ประพฤติปฏิบัติเป็นเขารู้ คนปฏิบัติเป็น ผู้รู้เขามี ผู้รู้เขามี

สี่ขา เราบอกเป็นสี่ดำ เอ๊ะ! มึงเป็นพระได้อย่างไร แต่มันบอกมันเป็นพระนะ แล้วพระประเสริฐด้วย พระมหัศจรรย์ด้วย แต่พระธรรมดา พระที่มีศีลมีธรรมตกใจ

นี่ไง เวลาคำว่า “ศีลๆ” ไง เวลาฆราวาสเขาให้ศีล ๕ เวลาพระศีล ๒๒๗ ๒๒๗ แล้วกะลอนปลิ้นปล้อนมันเป็นศีลตรงไหน แล้วมีความจริงมากน้อยแค่ไหน ถ้ามีความจริงมากน้อยแค่ไหนนะ มันเป็นความจริงขึ้นมาะ มันสะอาดจากข้างใน สะอาดจากภายนอก ภายใน สะอาดหมดนะ

ความสะอาดอันนี้ เราต้องการพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นรัตนตรัย เป็นที่พึ่งของเราไง เราแสวงหาสิ่งนี้เราถึงได้ชวนชวากันมาทำบุญกุศลของเรา ทำบุญกุศลของเราให้หัวใจของเรามันได้ฟังธรรมๆ ให้เป็นมาตรฐานในหัวใจของเรานะ เป็นเอกภาพในใจของเรา ให้เราเป็นชาวพุทธ ชาวพุทธจากความรู้สึกนึกคิด

คนอื่นเขาจะไปตามกระแสอย่างไร จมูกเขาจะให้คนจูงไปอย่างไร เรื่องของเขา สัตว์โลก เป็นไปตามกรรม

แต่เราเป็นสัตว์ที่ลืมตา เราเป็นปลาเป็นว้ายทวนน้ำ ถ้าเรามีตาของเรา แล้วสรุปลงว่า
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนไว้ กาลามสูตร อย่าเชื่อ อย่าเชื่อแม้แต่พระสงฆ์
อย่าเชื่อ เก็บไปพิจารณา อย่าเชื่อ อย่าไปเชื่อมัน มันอิจฉาเขา มันว่าเขาทั่วแผ่นดินเลย ตัวมัน
เองเท่านั้นที่เป็นคนดี กาลามสูตร อย่าเชื่อ เอวัง